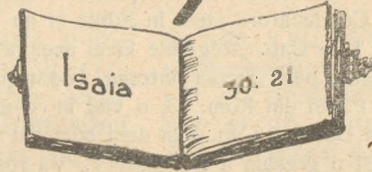


4919464

Vocea din Vîmă



ACEASTA E CALEA
UMBLAȚI PE EA
FĂRĂ A VĂ ABATE
LA DREPTA SAU LA STÂNGA

CCU Cluj / Central University Library Cluj

CONȚINUTUL:

	Pag.
Înțelegere interesantă	2
Pe urmele credincioșilor	3
Indurarea lui Dumnezeu	10
Text aplicabil numai sfinților	12
Dumnezeu luminătorul nostru	13
Intinericul urăște lumina	13
Cum putem blestema pe oameni în acelaș timp ce binecuvântăm pe Dumnezeu?	14

Deci priveghiați și vă rugați în tot timpul,
ca să fiți vrednici a scăpa de toate cele ce
au să se întâmpale și a sta înaintea Fiului
Omului. Luca 21 : 36.

REVISTĂ LUNARĂ, MORALĂ ȘI RELIGIOASĂ. APARE SUB SUPRAVEGHEREA
UNUI COMITET. EDITOR ȘI GIRANT RĂSPONSABIL: I. BURLACU, CLUJ.

ANUL I.

IULIE

NO. 6.

Intrebare interesantă.

Iubiți frați!

Am primit L. B. No. 5 din anul acesta, în care am citit o explicare cu adevărat senzațională. Se spune că autoritățile sau stăpânirile înalte, din Romani 13 Cap. 1-6 și I. Petru 2: 13-17, ar fi Conducătorii stud. în Biblie și nu autoritățile pământești — după cum ne învață clar Vol. I. la Cap. „Regatele lumii aceștia” — care au permisiunea de a deține puterea asupra lumii, până se va întrona împărăția lui Cristos. Explicarea din Vol. I. a învățăturai lui Pavel din Rom. 13, o văd în complexă armonie cu hotărârea lui Dumnezeu arătată lui Danil în Cap. 7 și deci cum am putea așa de ușor să credem că aceea explicare a fost o greșală a fr. Russel?. Vă rog lămurii-mi lucrul acesta în „Vocea din Urmă”.

Răspuns: Nu avem nici o plăcere să facem luptă de cuvinte cu cineva.

Dacă anumiți oameni socotesc că învățătura din Romani Cap. 13 și se referă la ei sunt liberi să creadă așa. Frații însă, în nici un chip nu sunt forțați să creadă că tot ce spune L. B. trebuie înghițit fără o examinare amănunțită. (Vezi Mana din 18 August). În ce privește părerea noastră e că asemenea învățături duc mai curând spre onoarea cărnei și a slăvirii drepturilor (?) ei, decât spre onoarea lui Dumnezeu și a creșterii creaturii noi. Matei 18: 1-4. Matei 23: 25-26. Iacob 4: 6 I. Petru 5: 3. Învățătura Ap. Pavel din Romani 13 pentru noi rămâne exact așa după cum o vedem explicată în Vol. I. și îndemnăm pe oricine a face un studiu comparativ între amândouă explicările, pentru că numai așa se va putea „ține ce este bun” I. Tes. 5: 21.

Iubiți frați!

Cu iubire vă aducem la cunoștință că pe ziua de 9 Iunie (a doua zi de rusali), am avut aici o adunare mare la care au participat cam 280 de persoane din 30 de comune, dintre care 220 de frați și 60 prieteni.

Au fost momente de adevărată înălțare sufletească. Tot timpul zilei l'am petrecuț în învățatură, rugăciune și cântări de laudă către Dzeu, care ne-a păstrat și ne păstrează la picioarele fiului său, nevătămați de toate „spiritele” zilei de azi: au vorbit pe rând 6 frați. De altfel noi obișnuim dese ori să facem asemenea adunări, în urma cărora putem simți, cum puterile sufletești ne cresc. Credem că ar fi bine dacă toți frații noștri în Cristos ar urma astfel de exemple și aceasta „cu atât mai mult cu cât știm că ziua se apropie Evrei 10: 19-25.

Primiți safutul și dragostea noastră.

D. M.

Intrucât abonamentul pe 6 luni expiră cu acest număr, rugăm pe iubiții frați cărora le expiră să-și reînnoiască abonamentul imediat, informându-ne în scopul acesta printr-o carte poștală.

Abonamentele, precum și orice corespondență să se trimită pe adresa: I. Burlacu, Cluj, Calea Casianu 80.

Costul unui abonament în țară pe un an este	100 lei
Costul unui abonament în țară pe jum. an	50 lei
În America pe un an	1 Dolar
În Cehoslovacia pe un an	30 Coroane
În Jugoslavia pe un an	50 Dinari
În Bulgaria pe un an	100 Leva.

Pe urmele credincioșilor.

„Frații mei, luați ca pildă de suferință și îndelungă răbdare pe profesii care au vorbit în numele Domnului. Iată noi numim fericiți pe cei au răbdat . . .”
Iacob 5 : 10-11.

„...Dar strimță este poarta și îngustă este calea care duce la viață...”, aceste sunt cuvintele ieșite de pe buzele fiului lui Dumnezeu acum 19 veacuri și istoria vârstei Evangheliei ne confirmă întocmai declarația Domnului nostru.

Când ap. Iacob a scris la frații cuvintele textului nostru, vedea o absolută lipsă de îmbărbătare pentru frați. Am amintit în numărul trecut, că Satana văzând că pe Domnul nu poate să-l captiveze, a început o luptă disperată cu cei ce devenise urmașii săi, cu tot felul de persecuții pentru a-i discura și dacă nici așa nu a avut succes, a început să samene printre frați sămânța certei și a neînțelegerii, ca prin aceasta să se nimicască ei unii pe alții.

Nu putem vorbi prea ușor de acele încercări prin care a trecut frații din biserica primitivă, pentru că în comparație cu cele de azi, ale noastre sunt mult mai ușoare. În cartea Faptelor citim: „...In ziua aceea s'a pornit o mare prigonire împotriva bisericii din Ierusalim și toți afară de apostoli s'au împărțiat prin ținuturile Iudeii și ale Samariei... Căm pe aceeaș vreme Impăratul Irod a pus mâinile pe unii din Biserică pentru ca să-i chinuiască (etc.) Fapt. 8:1, 12, 1. — Ap. Pavel scriind la frați o epistolă, în urma acestor persecuții zice: Aduceți-vă aminte de zilele dela început, când, după ce ați fost luminați, ați dus o mare luptă de suferințe, pe de o parte erați puși ca priveliște în mijlocul ocărilor și necazurilor și pe

de alta v'ați făcut părtași cu acei care aveau aceeaș soartă. In adevăr ați avut milă de cei din temnițe și ați primit cu bucurie răpirea averilor voastre, ca unii care știți că aveți în ceruri o avuție mai bună, care rămâne pururea... Ebrei 10:32—34, iar în continuare, pentru a le întări și cimeta credința și speranța lor în Dumnezeu, le dă o listă de credincioși, prin care a căutat să le arate, că orice fiu credincios a lui Dumnezeu a avut și trebuie să aibă parte de astfel de încercări în viața sa, pentru a se dovedi supunerea și credincioșia inimii sale atât în zile rele ca și în zile bune. Ebrei 12:4—8.

Fiindcă ap. Iacob în textul nostru ne spune ca să luăm de pildă pe înaintașii noștri, în cele de mai jos vom arunca o privire asupra experiențelor unora dintre cei descriși în lista ap. Pavel, pentru a vedea ce învățătură putem lua dela fiecare. Vom lua mai întâi pe Noe. Cine a fost Noe? Noe era un om neprihănit și fără păta între contemporanii săi și umbla cu Dumnezeu I Moisi 6:9. Scriptura ne spune că în zilele lui oamenii atât de răi și stricați ajunseseră din cauza unor influențe rele a lui Satan, încât Dumnezeu s'a văzut silit să ia o măsură împotriva lor, de a-i distruge.

În acest scop El a îndrumat pe Noe să-și pregătească o barcă pentru salvarea sa și a familiei sale, deoarece hotărârea sa a fost luată de a distruge printr'un potop

de apă, pe toți oamenii de pe fața pământului I Moise 6:13—16. Ap. Petru ne spune că acest Noe pe lângă faptul că a fost îndrumat să-și pregătească o barcă pentru scăparea sa, dar că el a fost și „propovăduitorul unei vieți sfinte” (II Petru 2:5), ceia ce ne arată că el primise ordin dela Dumnezeu, ca în legătură cu lucrul bărcii sale, să facă cunoscut poporului fărădelegea lor, precum și hotărârea lui Dumnezeu ce era luată pentru dânșii.

Credem că însușirile de căpetenie pentru care acest om a fost iubit de Dumnezeu, pe lângă neprihănirea sa în comparație cu o lume nelegiuită și stricată, a fost și îndelunga sa răbdare. Dumnezeu i-a anunțat scopul său, dar nu i-a spus cât timp va trebui să predice la lume hotărârile sale; iar Noe, *fără a se ocupa de date*, nu a obosit vestind până la urmă, ceia ce a auzit din gura lui Dumnezeu, având credință deplină, că cel ce a zis, va și îndeplini.

Înștiințarea lui despre un poptop de apă era un lucru de necrezut pe atunci, deoarece lumea nici nu știa ce e aceia ploaie, pentru că pe atunci nu ploua pe pământ, „ci numai aburi se ridica de pe pământ și uda toată fața pământului”. (Fac. 2:5—6). Ne putem închipui deci, cu ce dispreț era întâmpinat Noe pretutindena de către contemporanii săi atunci când el le spunea un lucru de necrezut, pe care nici însuși Noe nu-l văzuse cândva, totuși Noe „prin credința sa în cele nevăzute a condamnat lumea” prin aceia că timp de 120 de ani nu a dat înapoi dela datoria sa și nici nu l’a ispitit nepăsarea sau deșertăciunea lumii din jurul său. Iată o pildă de îndelungă răbdare și

curățenie pe care noi trebuie să o imitam.

Noe a fost chemat de Dumnezeu la sfârșitul lumii de atunci, pentru a da în știre ca mărturie, hotărârea lui Dumnezeu. Intocmai, la sfârșitul lumii de acum, Dumnezeu ne-a chemat cu o chemare cerească, pentru a fi solii hotărârilor sale. Timpul până când noi trebuie să facem lucrul acesta nu ni se spune, ci doar atât ca noi să pregătim barca noastră (să ne pregătim pe noi înșine) și în acelaș timp să fim și martorii Împărăției lui Dumnezeu.

Din timpul de când am fost chemați de Dumnezeu și ne-am învoit a fi lucrători atât la barca credinței noastre, cât și la „mărturia Împărăției”, s’au scurs mai mulți ani; și pentru că lumea din jurul nostru privește cu dispreț solia și lucrul nostru, de multe ori, prin carnea noastră slabă, „ispititorul” strecoară îndoeli sau oboseli, făcându-ne să zicem și noi ca lumea din jurul nostru „că toate rămân așa cum au fost dela început” (II Petru 3—4). În asemenea caz iubiți frați și surori, pentru înlăturarea astorfel de ispite, să luăm la inimă învățătura Domnului nostru, care ne-a spus că lumea din ziua noastră va fi la fel cu cea din ziua lui Noe (vezi Matei 24:37—39) adică tot atât de nepăsătoare față de solia și lucrul lui Dumnezeu.

Cine dintre noi, — care are ochiul credinței deschis, — nu poate vedea că spiritul ce domnește azi în lume nu este exact ca cel din ziua lui Noe?! Acelaș dispreț față de numele lui Dumnezeu și de poruncile sale, aceeaș nepăsare față de cele spirituale (sufletești), aceeași goană după cele pământești, aceeaș por-

nire spre ori-ce desfrâu și același dispreț față de lucrul și solia noastră sfântă... Ceia ce rămâne de văzut e aceia că vom fi noi în stare de a înfrunta și învinge spiritul acestei lumi ce de multe ori bate și la ușa inimii noastre, sau vom ceda acestora ispite, sub motivul îndoielii sau oboselii?! Un lucru nu trebuie să uităm fraților, în momentul când asemenea ispite năvălesc peste noi și anume, că dacă Noe nu a obosit timp de 120 de ani — și el a fost numai un om ca și noi — nici noi nu trebuie să cedăm ispitei celui rău, în cei câțiva ani, ce-i vom avea de trăit pe acest pământ.

Dar durere... că unii frați în loc de a avea acestea în vedere, a și fost răpiți de curentul nepăsării ce domnește pretutindenea și și-au aruncat sorțul cu lumea. Amare le va fi experiențele din urmă la unii ca aceștia care își întinează haina lor de nuntă în desertăciunea lumii și a păcatului. (Apoc. 7:14).

Să luăm cazul lui Avram. Pe dânsul Scriptura îl numește prietenul lui Dumnezeu (Iacob 2:23). Nu știm precis cum a devenit dânsul așa de aproape de Dumnezeu, dar știm uceia, că din cauza supunerii și credincioșiei sale, atunci când a fost chemat de Dumnezeu să meargă din pământul Egiptului — deși aici unde locuia avea mari averi — într-o țară și într'un pământ necunoscut, fără nici un murmur a părăsit totul și a plecat neștiind unde merge (Ebrei 11:8). Tot atunci Dumnezeu i-a făgăduit că printr'ânsul și prin seminția sa, va aduce binecuvântarea tuturor familiilor pământului. (I Moisi 12:1—3). Cum însă, dânsul nu avea nici un copil prin care să treacă moștenirea fă-

găduinței în caz de moarte, Dumnezeu i-a făgăduit că îi va da unul. Sara femeia lui Avram, fiind înaintată în vârstă, deocamdată s'a cam mirat de lucrul acesta, (I Moisi 18:10—15) dar în urmă a crezut lui Dumnezeu și a căpătat făgăduința. (Ebrei 11:11).

După un timp, Dumnezeu pentru a încerca credința lui Avram în făgăduința sa, l-a pus pe acesta la o grea încercare și anume: i-a dat ordin să meargă pe muntele Moria și acolo să aducă jertfă pe fiul său (I Moisi 22:1—2). Fără nici un murmur Avram și-a luat copilul pe măgarul său și a mers pe munte conform poruncei lui Dumnezeu. El care primise făgăduința că Isac va fi moștenitorul său, acum fără a discuta sau a întreba pe Dumnezeu de nu cumva își calcă cuvântul, așeză pe fiul său pe altar și după ce face o rugăciune de primire a jertfei sale ridică cuțitul pentru a-l înfige în inima scumpului său copil. I Moisi 22:9—10.

Nu credem că Dumnezeu avea vre-o plăcere de mcartea fiului său Isac, dar totul era o încercare pentru credința lui Avram și ca dovadă că era numai o cercare, e că în timpul când cuțitul se afla deasupra copilului, îngerul Domnului a strigat către Avram să nu-și taie copilul, ci să prindă berbecele ce era alături în tufiș și pe acela să-l junghie. Ap. Pavel ne spune că Avram făcea lucrul acesta în credința că Dumnezeu nu-și va călca făgăduința și că pe Isac îl va învia din moarte, „și cu drept cuvânt ca și înviat din morți, l-a luat înapoi de pe altar (Ebrei 11:17—19).

Iată o pildă a credinței și a speranței puternice în Dumnezeu!!! Apostolul ne spune că Avram a

fost numit de Dumnezeu părintele credincioșilor, (Rom. 4:11—12) pentru că ne-a dat cel mai viu exemplu de felul cum trebuie să manifestăm credința către Dumnezeu. Noi la fel am fost chemați în acest timp din lume (Egipt) să mergem către o patrie necunoscută (Filip 3:20. I Cor. 2:9). Am răspuns chemării cerești și am lăsat totul în urmă; plăceri, ambiții, ohoare pământească, și am îmbrățișat promisiunile Domnului pentru o patrie cerească. (Matei 19:27—28). Am făcut însă această hotărâre numai dintr'un îndemn al minții și voinții cele noi; rămâne acum întrebarea: vom fi noi ca „părintele nostru Avram” desbrăcați într'adevăr de orice legături pământești, pentru a fi gata a le jertfi în schimbul celor cerești atunci când porunca Dumnezeiască va cere, sau vom pretinde jertfirea numai cu buzele, iar când porunca sau ocaziunea le va cere, vom ofta după ele?!!

Să avem încontinuu exemplu viu înaintea noastră cazul cu femeia lui Lot, care fiind cu inima și dorința împărțită în două, a rămas la jumătatea drumului... (Fac. 19:26, Luca 17:32).

Un alt exemplu avem în Iosif. Iosif a fost fiul lui Iacob, întâi născutul femeii sale Rahela. Cînd istoria vieții acestuia, nu este cu putință a ne stăpâni lacrămile. El a fost un copil cuminte și stăpănit în vorbe și fapte. El nu tolera zburdălnicia și vorbele rele a fraților săi, ci le spunea tatălui său. Tatăl său îl iubea foarte mult și tocmai pentru aceasta, frații săi îl urau (Fac. 37:34). Iosif a visat un vis, pe care spunându-l părinților și fraților săi, ei au înțeles că Iosif va ajunge om mare și i se vor închina lui, de aceea

frații lui, — fiind invidioși chiar pe profeția lor, — pe când erau la câmp s'au hotărât să-l omoare, ca nu cumva să ajungă robi lui. Prin intervenția fratelui său Ruben, nu a fost omorât, dar a fost vândut la Egipteni, unde a ajuns slujitor în casa lui Potifar, unul dintre căpeteniile lui Faraon. Dumnezeu a cauzat ca Iosif să capete har în ochii stăpânului său care îl iubea foarte mult, încât l'a făcut mai mare peste toată casa lui.

Satana, care voia să nimicească pe Iosif din cauză că presimțea că prin aceasta se va duce la îndeplinire o parte din planul lui Dumnezeu a cauzat ca prin femeia lui Potifar, să fie băgat la închisoare. Dumnezeu nici acolo nu l'a părăsit ci a făcut să capete har în ochii mai marelui închisorii, încât l'a denumit mai mare peste întemnițați. Întâmplător în acea închisoare, au fost băgați încă doi dintre slujitorii lui Faraon. Acestora le-a explicat Iosif niște visuri, dovedindu-să exactă explicarea lui, încât unul a fost omorât pe când celălalt eliberat și pus din nou în slujba sa. După un timp Faraon a visat două visuri chinuitoare, pentru care a chemat pe toți magii și înțelepții Egiptului ca să i le explice, dar nu a putut. Atunci Faraon a poruncit să i se aducă Iosif din temniță, pentru a-i explica visurile.

Prezentându-se Iosif, i-a explicat visurile într'o formă cum pe Faraon l-a impresionat foarte mult, de aceea l-a și denumit ca stăpân peste țara Egiptului. A urmat apoi anii de foamete preziși. Frații lui Iosif au venit din Canaan să cumpere bucate din Egipt, unde prin sfatul lui Iosif, se depozitase din vremurile bune.

Printr'o procedură înțeleaptă, — pe care citind-o îți scoate lacrimi din ochi — și fără să se arate răzbunător pe frații săi care odinioară îl urau și l'au vândut streiniolr, Iosif li se face cunoscut,... indemnându-i pe ei să-și stăpânească lacrimile și încurajându-i că nu ei l-au adus acolo în Egipt, ci Dumnezeu așa a voit, ca acum prin mâna și înțelepciunea sa, să fie salvat dela moarte nu numai poporul țării, dar și familia lor, prin care conform făgăduinței, trebuia să vină binecuvântările lumii întregi. (Vezi Fac. cap. 37, 39—45).

Ce nobil exemplu al suferinții și a înjosirii pentru noi iubiți frați, chiar când suntem batjocoriți și persecutați pe nedrept și ce exemplu admirabil al compătimirii față de cei ce-l urmărise cu moartea!!... Lui nici prin minte nu i-a trecut de a se răzbuna pe cei ce cu drept erau vinovați, din contra îi îmbărbătează și-i sărută ca pe niște binevoitori.... La fel zugrăvește prof. Isaia pe cei credincioși, care sunt în stare a primi cu bucurie și mulțumire paharul experiențelor în viața aceasta, — indiferent din mâna cui, — zicând: Și fii asupritorilor tăi vor veni plecați înaintea ta și toți cei ce te-au disprețuit se vor închina la picioarele tale și te vor numi „Getatea Domnului, Sionul sfântul lui Izrail”... (Isaia 60:14).

Moisi a fost un fiu de Ebreu. Imprejurările nașterii și a copilăriei sale sunt pe larg arătate în II Moisi 2 cap. Despre dânsul ap. Pavel ne spune: Prin credință Moisi când s'a făcut mare n'a vrut să fie numit fiul ficeii lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu, decât să se bucure de plăcerile de

o clipă ale păcatului, el socotea ocară lui Cristos mai mare bogăție decât comorile Egiptului, fiindcă avea ochii pironiți spre răsplătire. (Ebrei 11:24—25).

Exemplul ce ni-l dă această persoană e credința sa puternică în făgăduințele lui Dumnezeu, pentru care a fost în stare să lepede pe toate cele pământești, pe care desigur le-ar fi avut din destul la curtea lui Faraon, și să ia drumul pribegiei, așteptând realizarea făgăduinței lui Dumnezeu, făcută lui Avram. Cu acest exemplu să măsurăm fiecare inima noastră și să ne întrebăm: Am părăsit noi pentru totdeauna toate plăcerile de o clipă ale păcatului” în schimbul speranțelor noastre bogate, sau ne închinăm tot mai mult către cele pământești, micșorând din ce în ce în mintea noastră valoarea celor cerești?? Satana azi e foarte activ, și deja pe ulocurea în inima noastră a semănat această sămânță... Aceștia să-și aducă bine aminte de cazul lui Esau. (Ebrei 12:16—17).

David a fost un rege a lui Izrail. Deși a fost uns de rege încă de timpuriu, totuș el nu a râvnit după postul acesta mai înainte de a veni timpul hotărât de Dumnezeu, lăsând voie liberă lui Saul de a stăpâni și chiar de a-l persecuta, deși acestuia i se luase aprobarea din partea lui Dumnezeu. Aceasta semnifică foarte bine starea creștinului pe acest pământ, care deși e „Uns” și aprobat de Dumnezeu pentru locul și onoarea de rege în împărăția sa (I Ioan 2:27, II Cor. 1:20—22), totuș trebuie să fie cu răbdare până la timpul potrivit și să primească cu răbdare și mulțumire, ori care i-ar fi partea sa de experiențe în viața aceasta.

Mulți însă a căzut în greșala de

a trece cu vederea timpul lui Dumnezeu (Ecl. 3:1) și a încercat și *încearcă să-și ia această „autoritate”, încă până sunt aici pe pământ*, I Cor. 4:8. Apoc. 3:17, pierzând din vedere aceia, că „autoritatea și puterea” drept răsplată pentru victoria asupra lumii, cărnei și diavolului, o vor căpăta-o numai când vor ajunge în cer. (Matei 19:28. Apoc. 20:4, 6).

Un alt exemplu de o rară valoare avem apoi pe Iov. Scriptura ne spune despre dânsul că era un om fără prikană și curat la suflet care se temea de Dumnezeu și să ferea de tot lucrul rău. Atât de mare era silința sa de a nu supăra pe Dumnezeu, încât se spune că ori de câte ori se făcea în casa lui o faptă ce i s'ar fi părut ușuratică, nu întârzia de a aduce o jertfă de împăcare cu Dumnezeu. (Iov. 1:1—5). Scriptura ne spune că odată când s'au înfățișat fiii lui Dumnezeu înaintea sa, probabil să-i raporteze anumite interese spirituale, Satan s'a prezentat și el acolo. Dintr'o mică conversație ce a avut-o Dumnezeu cu el, observăm că cel prea înalt se mândrea cu silințele lui Iov de a trăi o viață sfântă pe acest pământ, unde Satan avea un mare control. Satan atunci i-a răspuns că faptul pentru care Iov se teme de Dumnezeu și trăește o viață sfântă e că l'a îndestulat cu toate cele trupești, dar ca să-i permită lui să i le ia pe acestea „și atunci o să vezi cum te va blestema în față” (Iov. 1:10—11).

Dumnezeu cunoscând măsura de ascultare a lui Iov, a permis Satanei în două rânduri să-l lovească cu o aspră nenorocire, totuși Iov a rămas neștrămutat în credința și iubirea față de Dumnezeu zicând: Gol am ieșit din

pântecele mamei, gol mă voiu întoarce în sânul pământului „Domnul a dat Domnului a luat fie numele lui binecuvântat”... și „Ce să primim noi numai cele bune lela Dumnezeu și pe cele rele nu?” (Iov. 1:21, 2:10). Pentru statornicia sa în credință, Dumnezeu nu l'a lăsat nerăsplătit, ci i-a dat înapoi îndoit averea pe care cel rău i-a stricat-o, în timpul cercărilor sale. (Iov. 42:10—12).

Examinând în amănunte pierderile lui Iov și calculându-le în banii noștri în mod neexagerat, ar fi cam suma de 43 de milioane cinci sute de mii, în afară de casa care i-a ars feciorii și slujile care i-a fost omorâți cu aceasta ocazie, plus boala sa atât de grea, încât și femeia sa s'a scârbit de dânsul. Nu credem că greșim când spunem că cercările lui Iov, au fost unele dintre cele mai aspre pe care le-a întâmpinat oamenii lui Dumnezeu pe acest pământ, afară de Domnul, care fiind perfect și simțurile sale i-au fost mai fine în urma experiențelor, decât la noi oamenii păcătoși.

Ei bine, exemplu ce-l putem lua de aici este răbdarea sa desăvârșită, umilința sa nemurmurătoare și supunerea sa până la pulbere sub mâna Maistrului Divin, sau ca să ne exprimăm în cuvintele Ap. Iacob, putem spune că în cazul lui Iov „răbdarea și-a făcut în chip desăvârșit lucrarea” (Iac. 1:4).

În treacănt amintim, spre atenția noastră a tuturor, că pilda lui Iov, de mulți nu prea se are în vedere, atunci când vine probele din partea celui rău, cu permisiunea Domnului (Luca 21:18) și caută să facă orice sfortare posibilă, — de multe ori contrară sf. Scripturi, — numai să iasă mai

repede și fără mult risc din cercare. Să ne întipărim bine în minte lucrul acesta iubiți frați, că cercările nu stă în puterea noastră de a le înlătura, până ele nu și fac lucrul spre care sunt rânduite și permise și să avem în vedere întotdeauna și aceia, că atât corpul nostru cât și tot ce se ține de noi, nu mai sunt ale noastre, ci a aceluia căruia noi le-am vândut în momentul consacrării noastre, (I Cor. 6:19—20) și de aceia trebuie să credem că acestea fiind acum proprietatea lui Dumnezeu, cel rău nu va avea putere de a ne lovi, decât până unde îi este îngăduit și până unde puterile noastre va putea suporta. (I Cor. 10:13, Ps. 125:3, II Petru 2:9).

A murmura, sau a ne necăji, a ne posomori, a ne aspri, sau a ne răzbuna în fața probei, dovedește ori că ne lipsește credința în Dumnezeu și promisiunea sa, (Matei 10:28—30) sau că aceasta e slabă, dar în tot cazul dovedește că atare persoană, nu-i potrivită pentru împărăție. (Vezi Mana 30 Maiu și 3 Iulie). Lucrul acesta trebuie să-l învățăm tot mai mult în măsura cum ne apropiem de capătul drumului nostru, știind că și experiențele ni-se vor înmulți din zi în zi tot mai multe. (Luca 21:12—19). Timpul și locul nu ne permite aci de a face o privire asupra fiecăruia celor descriși în lista ap. Pavel, de aceia ne vom mărgini numai la unele dintre experiențele cele mai însemnate a înaintașilor noștri, cu a căror pildă în mintea noastră fiind întotdeauna, credem că vom învinge și noi în lupta la care suntem chemați.

Daniil a fost un profet a lui Dumnezeu prin care El ne-a arătat planul său într'un mod cum

prin nimeni altul nu ne-a arătat. Prin vedeniile și tălmăcirile sale, Dumnezeu ne-a arătat clar nu numai timpul domniei al păgânilor, dar și mărețul timp de domnie a lui Cristos, când lacrămile tuturor se vor șterge. (Daniil 2:44, 7:27. Isaia 25:6—9). În timpul când Daniil a avut vedeniile sale, el se afla rob (prizonier) în Persia. Din cauza istețimii și înțelepciunii sale, Darius împăratul Persiei, l-a pus ca căpetenie peste o parte din împărăția sa. (Dom. 6:1—2). Văzând împăratul că înțelepciunea sa e mult mai superioară, și-a pus în gând să-l pună mai mare peste întreaga sa împărăție. Aceasta însă nu plăcea unor căpetenii Persane, de aceia s'au sfătuit să găsească vre-o greșală asupra sa și apoi să-l părăsească la împăratul. Negăsind însă nimic, nu căutat să iscodească ei una, cu privire la legea Dumnezeului său.

În acest scop au întocmit o lege pe care au supus-o repede împăratului spre aprobare și în care era scris că timp de trei zile, nici unul dintre locuitorii țării să nu se închine altui Dumnezeu, decât numai lui Darius împăratul, știind ei că legea lui Daniil nu-i permite așa ceva. Cum Daniil era obicinuit să-și facă rugăciunile de trei ori pe zi către Iehova Dumnezeu, această poruncă pentru el ar fi fost un păcat față de Dumnezeu și de aceia și-a continuat nestingherit rugăciunile sale. Dușmanii săi însă îl urmăreau de aproape și văzând că Daniil nu respectă porunca împăratului, merg și-l părăsesc la împărat și cer să i se aplice pedeapsa, care nu era altceva decât aceia, că pe un atare, să-l arunce în groapa leilor, pentru a fi mâncat de aceste ani-

male. Văzând împăratul că de Daniil e vorba pe care îl iubea s'a intristat foarte mult, dar nu a putut a-i face nici o scăpare, fiindcă în cazul acesta ar fi dovedit o călcare a porunicii sale și a voinței căpeteniilor lui, de aceea a dat ordin să fie aruncat în groapa cu lei. Dar minune!!!... Ingerul Domnului s'a pogorât la el în groapă și a închis gura leilor, încât Daniil a rămas nevătămat (vezi Daniil 6:1—22).

Exemplul ce-l luăm de aici, este respectul său față de porunca lui Dumnezeu (II. Moisi 20:g—5) chiar cu prețul vieții sale și în al doilea rând credința sa puternică în Dumnezeu, care l'a și salvat dela o moarte sigură.

Trăim în timpul din urmă și cine știe dacă un asemenea întăneric nu se va pogori iarăș pe pământ, care să ne oprească de a sluji și a ne închina Dumnezeului nostru!!! (Ioan 9:4. Apoc. 13:15—17). Deja pe alocurea Satana a și început să facă asemenea lucru, în contra căruia protestele creștinilor de pe întreg pământul nu au nici o valoare. (Acest caz e în neagra Rusie).

E bine deci să avem întotdeauna în mintea noastră exemplul lui Daniil, căci Dumnezeul nostru

e acelaș Dumnezeu, de aceea să continuăm a fi supuși fără condiții poruncelor sale și să credem fără rezervă în protecția sa, care ne va putea scăpa și pe noi, atât din gura „leului” de azi, (I Petru 5:8) cât și din „para focului” încercărilor, (I Petru 4:12. I Cor. 3:13. Isaia 3:14—15), și ca și cei trei Ebrei, să spunem și noi plini de convingere că: „chiar de nu ne-ar scăpa” (de moarte corpul nostru), nici atunci nu vom înțeta de a sluji și a ne închina Dumnezeului nostru (Daniil 3:17—18). Să facem iubiți frați, din credința noastră sfântă o „prastie” și din speranța noastră o „ancoră”, pentru a ne dovedi la postul nostru, până la capătul vieții noastre.

....„Și pentrucă suntem încunju-rați cu un nor așa mare de matorni, să dăm la o parte orice piedică, și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înainte, să ne uităm țintă la căpetenia și desăvârșirea credinței, a-dică la Isus, care pentru bucuria care-i era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și (acum) șade la dreapta scaunului de domnie a lui Dumnezeu. (Ebrei 12:1—2).



Indurarea lui Dumnezeu.

„Numai fericirea și îndurarea mă vor urma în toate zilele vieții mele și locui-voi în casa lui Iehova zile îndelungate. Psolm. 23:6.

Dumnezeu are o natură îndurătoare care se întinde la toate creaturile sale nu numai la cele inteligente, ci deasemenea și la cele neinteligente ce sunt create de mâna sa. El sloboade favoarea sa

peste drepti și peste nedrepti. El lasă să ploaie peste buni și peste răi. Dar El are o deosebită îndurare față de cei ce îl iubesc și cari au calitățile unei inimi iubitoare și un caracter adevărat creștinesc.

Dumnezeu are mare iubire, pentru îngerii, deasemenea El a avut mare iubire pentru Adam înainte de a păcătui. Chiar și de când păcatul a intrat în lume, El are un sentiment de îndurare cătră toți urmașii lui Adam, cari își recunosc păcatul lor și doresc a se întoarce la El, pentru a face voia lui. Pentru aceștia Dumnezeu a făcut o bogată provizie, prevăzând că unii din fii lui Adam să fie binecuvântați aici pe pământ cu viață vecinică, după ce vor fi readuși la desăvârșirea Edenică. El deasemenea a prevăzut ca alți din fii lui Adam, să devie la natura spirituală. Intr'adevăr mare e îndurarea lui Dumnezeu „ca marea fără sfârșit”.

Psalmistul David a avut o ocaziune de a vedea foarte bine îndurarea lui Dumnezeu în experiențele sale, după ce a fost uns de rege peste Israel. El a știut că a aflat har în ochii lui Dumnezeu, dar atunci când a făcut nedreptate, Dumnezeu l'a muștrat și l-a pedepsit deoarece David a fost om după inima Sa, care dorea a face voința lui Dumnezeu și dreptate. După cum acul dela busolă poate fi mișcat dela locul său ce trebuie să arate întotdeauna tot spre polul Nord, tot astfel David a fost atras ori mișcat în mers nedrept și influențat a face nedreptate. Dar îndată după ce a fost muștrat și corectat de cătră Dumnezeu prin profetul Său ca să-și vadă păcatele și greșurile lui, inima lui s'a întors cu bucurie cătră Dumnezeu, după cum acul busolii se întoarce cătră pol. (II Sam. 11 cap. 12:1—14). De aceea David zice, că viața fără îndurarea lui Dumnezeu nu ar avea pentru el nici o valoare, el nu ar mai fi prețuit viața sa dacă ar fi fost curmat

dela îndurarea lui Dumnezeu, dar pentrucă Dumnezeu a avut milă de dânsul întotdeauna a mărturisit pe Domnul și a spus cât de mare este îndurarea Lui.

Asemenea exemple sunt foarte de valoare pentru noi, care deasemenea suntem nedesăvârșiți și care zilnic putem vedea îndurarea lui Dumnezeu asupra noastră în ciuda imperfecțiunilor și slăbiciunilor noastre. Noi cari prin îndurarea lui Dumnezeu am devenit într'un legământ de relație cu El, după ce Isus a depus prețul de răscumpărare pentru noi, am devenit fii a lui Dumnezeu și ne-a conceput prin Spiritul sfânt, și ne-a primit ca membri în corpul lui Christos (1 Corinteni 12:12, 13). Noi nu suntem unși ca David cu oleu literal, ci suntem unși cu Spiritul Sfânt, II Cor. 1:21 spre a avea parte cu Isus la Impărăția sa, în Varsta viitoare peste tot pământul. — Romani 8:17; Apocalips 20:4.

Nici un rege ori împărat nu poate spera cu să domnească mai mult decât vr'o câțiva ani scurți aici pe pământ. Dar cei ce vor fi socotiți vrednici de Domnul, vor domni cu Mesia și se vor împărtași la tronul său timp de o mie de ani. Acesta va fi numai începutul mării. Părintele Cereșc prin Spiritul Sfânt ne instruește și pregătește ca să avem parte cu Unicul Său Fiu la binecuvântarea și Restatornicirea lumii întregi. El ne asigură că cât timp vom fi în corp, ne va conduce în tot adevărul și va face ca toate să lucreze spre binele nostru, fiindcă noi îl iubim și suntem chemați după a Sa gășire cu cale. — Romani 8:28.

Astfel noi vedem că îndurarea lui Dumnezeu este asupra noastră mai mult decât asupra altora,

pentru că ne-a descoperit Planul său de mântuire care e pregătit pentru tot neamul omenesc, și ne-a promis mari și scumpe făgăduințe, ca să devenim la aceeaș natură pe care o posede El însuși. (2 Petru 1:4). Noi suntem acei cari am primit iubirea Sa Specială. Cu cât mai mult prețuim această iubire și aceste mărețe promisiuni și bogata sa provizie a harului Său, cu atât mai mult inima noastră recunoaște îndurarea Sa, și cu atât mai mult suntem gatu a pune viața noastră în serviciul său.

Așa a fost cu Isus, El și-a ales ca să facă voia lui Dumnezeu mai mult decât ori și ce, și El prin aranjamentul lui Dumnezeu a deschis această cale nouă de viață și pentru noi, că după ce ne-am făcut ucenicii lui, să ne împărtășim la această deosebită îndurare a lui Dumnezeu și la promisiunile care sunt date numai celor ce „urmează Mielului ori unde merge”: Desigur cunoscând noi îndurarea lui față de noi, inimile și buzele noastre vor mări pe Domnul nostru, și nu numai cu inima și buzele îl vom mări, dar deasemenea cu toate puterile noastre și chiar cu tot avutul nostru, pentrucă toate le avem dela El (I Cor. 6:20).

Text aplicabil numai sfinților.

Profetul David în textul nostru vorbește profetic despre Biserica lui Christos. Aceste cuvinte nu se pot aplica ori întrebuinta la alții decât sfinților lui Dumnezeu care umblă și vorbesc cu Dumnezeu și prețuesc favoarea Sa mai mult decât viața lor pământească. Când am cere la ceilalți creștini nominali ca să cumpenească această afacere, și să ne spună dacă ar fi

ei gata a schimba viața această prezentă pentru favoarea lui Dumnezeu, adică să pună de o parte pe cântar toate bunurile, speranțele, ambițiile, legătura familiară, poziția socială, rangul și onoarea dela oameni, iară de altă parte să pună în cumpănă favoarea lui Dumnezeu, credem că ei mai curând s'ar hotărî ca să rămână în favoarea bunurilor vieții acesteia. Și aceasta e din pricina că ei nu pot să aprecieze îndeajuns favoarea lui Dumnezeu. Ei au auzit și crezut unele lucruri despre Atot Puternicul, unele adevărate, iar altele neadevărate, și astfel că multe învățături prezentate lor în mod fals despre caracterul cel bun a lui Dumnezeu și planul Său, ia făcut să întoarcă fața dela un asemenea Dumnezeu. Ei nu pot pune deci mare preț pe favoarea lui Dumnezeu și astfel influența lumei acestia a cuprins pe toți dela mic până la mare, încât doctrinele pe care le mai învață nu mai au vreun efect asupra lor. Ei cred numai în lucrurile văzute și cântăresc interesele lumei de zece ori mai mult ca pe cele ale credinții.

Acei cari prin hotărârea și îndurarea lui Dumnezeu au devenit ca să fie luminați, ei pot vedea cât de mare este îndurarea lui Dumnezeu față de toți cei ce-L iubesc, și că el nu are în Planul Său pregătit vreun chin pentru oameni, ci are un Plan de mântuire pentru întreg neamul omenesc, iar pentru cei neascultători și ne-supuși rămâne moartea a doua, (Apocalips 20:14, 15) dela care nu este nici o scăpare. Indurarea lui Dumnezeu este atât de mare, încât nimenea dintre oameni nu poate cuprinde „ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru toți acei care îl

iubesc” (și în viitor îl vor iubi). (1 Corinteni 2:9). Atunci toți se vor bucura văzând că Dumnezeu i-a liberat din rătăcirea și sclăvia păcatului în care au fost încătușați; dar astăzi lumea se aseamănă cu cei nouă leproși cari au fost vindecați de Isus, dintre cari nu s'au întors ca să deie mărire lui Dumnezeu și să-i serviască lui Isus, decât numai cel al zecelea. Chiar așa este și astăzi, toată lumea este răscumpărată de Isus (Ebrei 2:9; Ioan 2:2) dar numai biserica lui Christos recunoaște sincer că sunt vindecați și curățiți de păcat prin sângele lui Isus, (1 Ioan 1:7) pe când majoritatea dibuește în păcate, și nu recunoaște încă pe marele Mântuitor.

Dumnezeu luminatorul nostru.

Această iubită fațadă a lui Dumnezeu care e apreciată de sfinții adevărați, nu e o fațoadă numai cu privire la viitor, ci e o binecuvântată poziție chiar în viața prezentă. Noi vedem cât de mizerabil ar fi când nu am avea comunitate cu Dumnezeu și cu poporul său consacrat, cât de triști am fi noi, dacă îndurarea lui Dumnezeu nu ar fi cu noi; viața noastră nu ar mai avea nici o valoare de a mai trăi.

Un adevărat copil a lui Dumnezeu va căuta a umbla pe placul Tatălui Său și a fi în cea mai strânsă legătură cu El, încât nici o plăcere pământească nu va putea să-l tragă ori să-l miște dela privirea feții Părintelui Ceresc II Cor. 3:18 și dela Fiul său, Răscumpărătorul nostru. Dacă ne-ar mișca cineva dela această fericită poziție în care acuma ne aflăm, atunci am deveni ca niște mizerabili și viața noastră nu ar mai

avea nici o valoare de a mai trăi pe această planetă, și calea noastră nu ar mai fi sigură; ci ca o zi nourată plină de ciază și negură, în care nu lucește soarele, așa ar fi viața noastră fără de Dumnezeu în lumea aceasta.

Intunericul urește lumina.

Unii dintre creștini, cred că ori cine poate fi creștin fără ca să piardă pretenia cu lumea și plăcerile ei; aceasta e o greșeală, o amăgire, și o privire mărginită despre ceea ce cere dela un creștin. Dar cuvintele Domnului sunt tot așa de adevărate astăzi ca și în totdeauna, „Dacă voi ați fi din lumea aceasta, lumea ar iubi ceea ce e al său, dar fiind că nu sunteți din lumea aceasta (după ce vați prefăcut prin înnoirea vieții) de aceea lumea vă urăște. (Ioan 15:19). Declarația Apostolului deasemenea e adevărată, „Toți câți vor trăi cu temere de Dumnezeu în Christos Isus, vor suferi persecuție”. — 2 Timotei 3:12.

Pentru ce a pierdut Domnul Isus poziția socială și starea sa bisericască? De ce doctorii, fariseii și cărturarii religioși și-au ascuns fețele dela dânsul? De ce în fine au devenit așa de amărați în contra lui încât l-au crucificat? Fost-a aceasta pentru că el a fost rău? Nu: el a umblat făcând numai bine, dar motivul persecuției a fost pentru că el spunea adevărul și în așa mod, încât ei recunoștiau că e așa; dar fiind că ei îl amestecau cu tradițiile bătrânilor, amețiala și întunecimea nu dispărea din mintea lor, și astfel orbiți fiind, ei erau gata în totdeauna a lua orice privire sucită în contra învățăturilor și a lucru-

lui lui Isus. Inimile lor nu erau într’o poziție adevărată față de Dumnezeu. Ei atâta erau de întunecați de „urau lumina” Ioan 3: 20. Persecuția împotriva Domnului nu a venit de la lumea din afară, ci de la cei sfinți și religioși ai acelui timp și de atunci a fost tot așa până astăzi. Acei cari se împotrivesc adevărului nu sunt oameni lumesti, ci oameni religioși, sectarieni zeloși, pe cari Satan i-a orbit cu învățături fals prezentate. Noi nu trebuie să ne mirăm când vedem că ori unde adevărul pătrunde ca o sabie care desparte. Aceste condiții dovedesc încercarea urmașilor lui Isus. Evrei 4:12. Rămâne acum întrebarea: voim noi oare a purta batjocura și persecuția după cum Domnul nostru a purtat pentru adevăr? Prețuim noi oare îndurarea și favoarea lui Dumnezeu mai mult decât toată favoarea și plăcerile lumii întregi, și chiar decât însăși viața noastră??

Harfa mareață a vârstelor.

Dacă iubim mai pe sus îndurarea și favoarea lui Dumnezeu, atunci putem merge cu bucurie în numele lui mărimdu-l și cântând cântare nouă care a pus-o pe bu-

zele noastre, chiar îndurarea Dumnezeului nostru. Într’adevăr că ne va costa ceva de a cânta această cântare, dar numai aceștia vor cânta cari învață de la El, prin multă stăruință și sirguintă, întinzând strunele harfei în perfectă armonie; aceștia vor întona cântarea Mielului și a lui Moisi. Nici odată mai înainte nu a fost cu putință de a produce așa o dulce melodie din această minunată harfă, pentru că nici odată până acuma coardele ei nu au fost așa de bine întinse. Astfel că melodia ei te atrage cu totul către îndurarea lui Dumnezeu.

Deci lasă să cântăm cu înțelegere de pe aceasta harfă, care este chiar planul lui Dumnezeu de mântuire, descoperit din Sf. Scripturi, adică cu ori ce ocazie potrivită să facem cunoscut și celor din jurul nostru cât de mare e îndurarea lui Dumnezeu, pe care El o va face cunoscut încurând, întregului neam omenesc:

*Indurarea lui e mare
Ca mare afără sfârșit
Dreptatea lui e gentilă
Fie ori și cât de strict.
Vezi scriptura, uită-te
E plină de armonie.*

Cum putem blestema pe oameni în acelaș timp ce binecuvântăm pe Dumnezeu?

„... Dar limba nimeni dintre oameni nu o poate îmblânzi; este un rău fără încetare, plină de venin aducător de moarte; cu dânsa binecuvântăm pe Dumnezeu și Tatăl și cu dânsa blestemăm pe oameni, care sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu; din aceiaș gură iese binecuvântarea și blestemul. Nu trebuie să fie așa frații mei...” Iacob 3: 8-10

Învățătura de mai sus a ap. Iacob deși e făcută către frații din ziua sa, totuș, dacă ar trăi azi printre noi, poate cam tot în acest

fel, ne-ar scrie și nouă. Într’un articol trecut s’a arătat despre panta periculoasă pe care apucase frații în acel timp, fiind amăgiți

de marele adversar, și printr’o comparație potrivită am putut vedea că „vrășmașul” și azi se luptă de a semăna în mijlocul nostru aceleași semințe rele. El știe, că azi timpul și locul pentru o asemenea semănătură îi este foarte prielnică, (Apoc. 12:12, II Tes. 2: 11; II Timotei 3:1) deaceia se silеște din rășputeri ca să-și termine lucrul, înainte de a-i apune soarele său.

Ce mare favoare este însă azi pentru copilul lui Dumnezeu, care aude la fiecare pas cuvântul Domnului care zice: „Veghiați dar în tot timpul și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea care se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului Omului”. Ca ori și ce inamic ce pornește înaintea celui din fața sa înarmat până în dinți, tot așa și Satan este echipat azi cu toată armătura de care dispune, pentru a doborî „dacă i-ar fi cu putință și pe cei aleși” Matei 24: 24. Un avantaj mare pentru el și care e metoda prin care se deosebește de inamicii trupești, e că arma cea mai periculoasă prin care poate da lovituri sigure, nu o poartă el ci o purtăm noi, iar el trage numai de trăgaciul ei și arma singură se sloboade spre vătămarea noastră. Aceasta armă periculoasă ap. Iacob ne spune că e limba. „...Așa se află limba între mădularile noastre încât spurcă tot corpul și aprinde cursul firei (roata vieții. Trad. Corn.) și este însăș aprinsă de focul gheeni”.

Să ne cutremure iubiți frați informația ap. Iacob și să ne adâncim puțin privirile asupra ei, pentru a nu fi numai „auzitori a acestor cuvinte, ci și înfăptuitori cu fapta”. (Iac. 1:22—23). Cum

am putea deci înțelege informația de mai sus a apostolului, că limba noastră e atât de periculoasă? Ca să putem înțelege cuvintele acestea, e bine să ne folosim de o mică ilustrație. Să presupunem că corpul nostru ca întreg seamănă cu un ceasornic. Ceasornicul e o mașină, ca să-i spunem așa, care dacă e tras (întors) regulat merge încontinuu. Intreaga lui mișcare însă, nu am putea ști dacă-i precisă sau nu, dacă pe cadranul lui nu am avea pe cele două limbi (arătătoare), care ne arată dacă această mașină merge regulat cu timpul sau nu.

Cam acest rol îl are limba noastră. Ea este arătătorul inimii. Inima este organul cel mai principal din corpul omului. Aici se nasc toate intențiile și toate dorințele noastre. Ea se poate asemana deci cu arcul dinlăuntru al ceasornicului care naște toată mișcarea lui. Inima însă nu poate nici judeca lucrurile și nici vorbi. Ea trimite dorințele sau intențiile ei la creier. Creierul este organul care judecă intențiile inimii dacă trebuiesc date afară sau nu. El se poate numi regulatorul inimii, care foarte bine se poate asemana cu un mecanism mic din partea de jos a ceasornicului, care format dintr’o roată dințată și un ciocănel numit secundar regulează mersul ceasornicului. Intocmai acest rol îl are și creierul nostru. Sunt oameni care tot ce li se naște în inimă dau afară, fie prin acțiunea limbei, fie prin acțiunea mânilor și a picioarelor. Aceștia cu creierul, sau regulatorul cugețelor stricat, și noi îi numim nebuni.

Ei bine, nici arcul și nici regulatorul ceasului, chiar dacă le-am auzi că funcționează, nu ne-ar pu-

tea arăta dacă merg în legătură cu timpul sau nu, de nu ar fi limbile, ce se văd la suprafață pe cadran și care ne arată dacă mersul ceasului este exact cu timpul, reprezentat prin numerile de pe cadran. — Deci limba ceasului, o putem asemăna cu limba noastră, care ne arată mersul regulat sau neregulat al inimii și al creierului nostru.

Să judecăm acum lucrul din punct de vedere Biblic. Tatăl ceresc este mâna puternică care alimentează organismul nostru prin hrana ce ne-o dă zilnic, din care se formează sângele, care la rândul lui prin inimă, e trimis în toate părțile corpului. Felul cum este și funcționează inima noastră nu are nici o deosebire ca la ceilalți oameni. De multe ori la fel gândește, la fel plănuiește, ba chiar are dorința lacomă, de a i se împlini toate aceste planuri, deoarece rădăcina păcatului este întruansa (Ps. 51:5). Planurile ei însă, trebuie să treacă pe la judecător (creer) pentru a le aproba sau respinge. Aici este locul, unde dorința noastră, (de multe ori egoistă) se întâlnește cu legea lui Dumnezeu. Până nu am cunoscut pe Dumnezeu și legile sale, planurile inimii noastre nu se loveau aici de nici o piedecă. Orice faptă, cât ar fi fost de spurcată, creierul nostru o judecă de bună, mai ales când prin acea faptă s'ar fi putut câștiga ceva: fie onoare, fie bunuri materiale...

Ap. Pavel însă ne spune: Vă îndemn dar fraților... să nu vă conformați cu această lume, ci să vă prefaceți prin învoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită. (Rom. 12:1—

2). Cercetând noi mereu care este voia lui Dumnezeu, mintea noastră — cea supusă îndemnelor trupești, — ni s'a transformat într-o minte nouă, numită în scrișuri, mintea lui Cristos (I Cor. 2:16). Mintea nu e altceva decât adunătura tuturor cunoștințelor (în cazul creștinului Biblice) depuse pe creer. Când pofta inimii se ureă deci la acest judecător al dorințelor noastre (la creer), dacă acolo locuște mintea lui Cristos, adică spiritul lui Cristos și o cunoștință a legilor sale, atunci de încată ce am observat că dorința inimii noastre nu este în armonie cu legea lui Dumnezeu Tatăl, arătată nouă prin fiul său Matei 5: 44—48, 7:12, Rom. 13:10, I Timotei 1:5, o asemenea dorință nu trebuie permis limbii a o arăta afară, sau mânilor și picioarelor să o execute. A nu cântări bine lucrurile în felul acesta în mintea noastră, înseamnă a cădea în păcatul amintit de ap. Iacob în textul nostru.

Fr. Rusel cugetându-se serios asupra acestui lucru, iață în ce cuvinte ne explică textul din Iacob 1: 26: Pentru că limba este indexul (arătătorul) inimii, pentru că „din abundența (prisosul) inimii vorbește gura”, așa deci limba neînfrânată, care vorbește egoist, mândros, amărăcios, lăudăros, defăimător „dovedește că inima din a cărei plinătate aceste se varsă, e încă neconsacrată, nesfântă serios lipsită de spiritul lui Cristos și dacă e așa, ori cât ar fi înaintat unul ca acesta în cele religioase sau în slujirea față de Dumnezeu, totul e zadarnic pentru că inima nu e mântuită și nici nu este într'o condiție de mântuire”

. . . . Mana 20 Februarie.

(Va urma).